

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ-ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Του Αγγελή ΑΓΓΕΛΗ του Δημητρίου, κατοίκου Άνω Τιθορέας Λοκρίδος Φθιώτιδος, συνταξιούχου Ο.Σ.Ε (Τ.Κ: 35015)
 ΠΡΟΣ

Τον ημερήσιο Τύπο και ακόμα:

- 1) Στην Γενική Γραμματεία Προέδρου της Βουλής των Ελλήνων,
- 2) Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι.Κ.Α), οδός Αγίου Κων/νου 8 (τ.κ 102-41), Αθήνα,
- 3) Υπουργείο Οικονομικών (Γραφείο Υπουργού), Νίκης 5 (τ.κ 101-80) Αθήνα,
- 4) ΤΑΠ-ΟΤΕ (τμ. Συντάξεων) Αγίου Κων/νου 16- Αθήνα.

Στις 12-7-2016 και 21-9-2016 έστειλα στον Πρόεδρο της Βουλής καθώς και σε άλλες αρμόδιες υπηρεσίες τις επιστολές μου με τις οποίες Σας κάνω για πολλοστή φορά γνωστό το μεγάλο και μακροχρόνιο πρόβλημα μου που έχει σχέση με την αναπηρία μου και με βάση της οποίας θα έπρεπε ο Ασφαλιστικός μου φορέας (ΤΑΠ-ΟΤΕ) να χορηγεί τη σύνταξη μου(εργαζόμενος στον Ο.Σ.Ε) με την προβλεπόμενη προσαύξηση, αφού το ποσοστό της αναπηρίας μου τελεσίδικα κρίθηκε στο 67% με απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά που επικυρώθηκε από το Συμβούλιο της Επικρατείας, όπως επανειλημμένα Σας έκανα γνωστό.

Δυστυχώς όμως, όλες οι αρμόδιες υπηρεσίες χωρίς κανέναν σεβασμό στον μακροχρόνιο αγώνα μου δικαστικό και εξώδικο ούτε ακόμα στην ηλικία μου ευρισκόμενος στο 82° έτος με εμπαίζετε προβάλλοντας αστείες δικαιολογίες με βάση τις οποίες αρνείσθε να μου χορηγήσετε την προσαύξηση από το 72% στο 88% της σύνταξης μου στηριζόμενοι στο γεγονός, δήθεν, ότι το ποσοστό 67% της αναπηρίας μου που κρίθηκε τελεσίδικα και αμετάκλητα ΔΕΝ αφορά και δεν μπορεί να εφαρμοσθεί για τη χορήγηση της παραπάνω προσαύξησης καθώςον αυτό το ποσοστό αφορά μόνο την απασχόλησή μου από το φόρο εισοδήματος.

Την παραπάνω λογική και δικαιολογία πραγματικά δεν μπορώ να την δεχθώ αφού κανείς μέσος λογικός άνθρωπος δεν μπορεί να φανταστεί τη διαίρεση και τη διάκριση μιας αναπηρίας σε δύο μέρη δηλαδή, σε δύο κατηγορίες. Δυστυχώς, μέχρι σήμερα και παρά του ότι επανειλημμένα το ζήτησα και το ΖΗΤΩ κανείς υπεύθυνος είτε δικαστικός είτε διοικητικός παράγοντας δε μου εξήγησε, πώς είναι δυνατόν να χωρίζεται το ποσοστό αναπηρίας σε δύο κατηγορίες χρήσης και εφαρμογής. Πέρα, όμως, από την απαράδεκτη και παράλογη αντιμετώπιση μου, οι διάφοροι φορείς δε διστάζουν να με εμπαίζουν και να με εξευτελίζουν στέλνοντας με από τον Άνω στον Καΐφα, σαν τον Χριστό, δηλώνοντας, δήθεν, αναρμοδιότητα κ.λ.π, ο ως άνω εμπαυγμός μου ή η αποκάλυπτη κοροϊδία μου αποδεικνύεται και με τα με αρ. Πρωτ. 3026/1 -8-2015 (Βουλή των Ελλήνων) και Γ32/219/9-9-2016 (Ι-ΚΑ) σχετικά έγγραφα.

Με την παρούσα, λοιπόν, ανοιχτή επιστολή μου διαμαρτύρομαι έντονα για τον ως άνω εξευτελισμό μου και εμπαυγμό μου αφού αντί να πάρετε το θάρρος και να λάβετε υπόψη το ιστορικό της υπόθεσης μου που αφετηρία έχει τη σχετική προσφυγή μου κατά του Ελληνικού Δημοσίου (Υπουργείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και Προνοίας) που έγινε ΔΕΚΤΗ για τον ανακαθορισμό του ποσοστού αναπηρίας μου με τις υπ' αριθμ.2.208/1998 και 3.645/1999 αποφάσεις του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιά που επικυρώθηκαν με την υπ' αριθμ.768/2003 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά και την 157/2003 Πράξη του Διοικ. Εφ. Πειραιά σε συνδυασμό με το με ημερομηνία 23-10-2003 έγγραφο του Συμβουλίου της Επικρατείας, απορριπτόμενης της σχετικής Ανάιρεσης του Ελληνικού Δημοσίου κατά της ως άνω υπ' αρ.768/2003 αποφάσεως του Διοικ.Εφ.Πειραιά με βάση τις οποίες η αναπηρία μου ανακαθορίστηκε αναδρομικά από το 1984 στο ποσοστό 67%, εσείς υποκρίνεσθε και με κοροϊδεύετε αποφεύγοντας να απαντήσετε και το κυριότερο να με δικαιώσετε καταβάλλοντας τα χρήματα που δικαιούμαι.

Πρέπει να ντρέπεστε για τη συμπεριφορά Σας απέναντι σε έναν άνθρωπο που αφιέρωσε τη ζωή του σε έναν τίμιο αγώνα εργασίας και σε πλήρη εκπλήρωση των υποχρεώσεων μου στην πατρίδα. Πλην, όμως, και η Πατρίδα οφείλει να εκπληρώσει τις δικές της υποχρεώσεις.

Δεν ζω μονάχα για να πληρώνω φόρους και χαράτσια. Δε ζω μονάχα για να εκπληρώνω τις υποχρεώσεις που επιβάλλονται από την Πολιτεία. Ζω και για να απαιτώ με βάση τα δικαιώματα μου καθώςον κάθε Πολίτης δεν έχει μόνο υποχρεώσεις προς την Πολιτεία, αλλά και η Πολιτεία έχει υποχρεώσεις προς τον Πολίτη. Θα πρέπει δηλαδή η Πολιτεία να σκύψει στο πρόβλημα μου και να μην αποφεύγει να το αντιμετωπίσει καθώςον οφείλει με βάση τους νόμους, το σύνταγμα και την ηθική, να επιδεικνύει τον οφειλόμενο σεβασμό και να επιλύσει τα προβλήματα του πολίτη, όπως είναι αυτά που επί χρόνια αποφεύγει να τα επιλύσει.

Με την παρούσα ζητώ επί τέλους να απαντήσετε και να δώσετε μία στοιχειώδη εξήγηση γιατί δέχεσθε μία ανόητη δικαιολογία για τον χωρισμό της αναπηρίας μου σε δύο κατηγορίες. Για μένα ή είναι κάποιος ανάπηρος ή δεν είναι. Τα υπόλοιπα τα θεωρώ απαράδεκτα, ύποπτα και ανόητα που δεν αντέχουν δηλαδή σε καμία λογική και ο σκοπός της Πολιτείας που συνεχίζει να με αδικεί είναι να αποδεικνύει πως το δίκιο είναι με τον ισχυρό και όχι με τον αδύνατο όπως εγώ.

Τολμήσατε, λοιπόν, να αλλιάξετε τον παραπάνω σκοπό και να επιβάλλετε το δίκαιο.

Περιμένω την απάντηση με τις εξηγήσεις στο παραπάνω ερώτημα μου!

Άνω Τιθορέα Λοκρίδος Φθιώτιδος
 Ο Διαμαρτυρόμενος
 Αγγελής Δ. Αγγελής

ΑΝΟΜΙΛΟΣ ΟΙΝΟΣ

Οίνος ανόμιλος στην Κάψη

Γράφει ο Παν. Γεωρ. Δημάκης, Υπεύθυνος Ιστορικού Αρχείου Αμφικλείας-Ελατείας - Email: pgdimakis@gmail.com

Ηπερίεργη αυτή ιστορία αφορά δύο Κεφαλλονίτες γιατρούς, τον Παναγή Καρούσο-Σαντριβίλλη και τον γιό του, Δημήτρη Σαντριβίλλη, από κλάδο του δον Cristofalo, barone de la terra Bassa (Σικελία), πού είχε λάβει τιμάριο στην Κεφαλλονιά, από την Βενετία, λόγω των στρατιωτικών του υπηρεσιών και ήταν καταχωρημένος στο Libro d'Oro του νησιού.

Ο Δημήτριος και ο πατέρας του Παναγής, γιατροί και οι δύο σπουδασμένοι, στο Πατάβιο (Ραδόνα, διάσημο Πανεπιστήμιο της εποχής) μετά από περιπετειώδη περιπλάνηση, σαν γνήσιοι Κεφαλλονίτες, φιλαπόδημοι και ανήσυχτοι, κατέληξαν στο Καρπενήσι.

Οι κάτοικοι στερούμενοι ιατρού, τούς έπεισαν, και, έμειναν και ο Δημήτριος, παντρεύτηκε την κόρη του Κ. Μαρουτσογλου, η Κηλεβιντου.

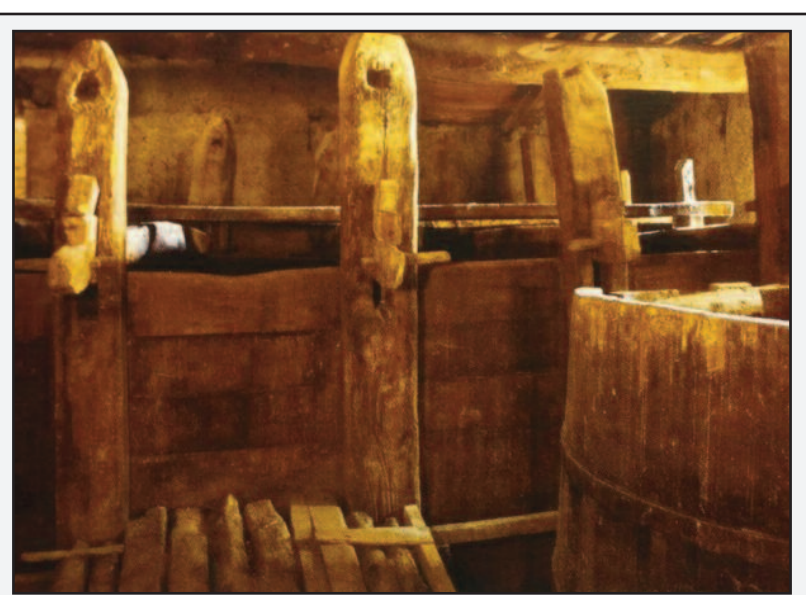
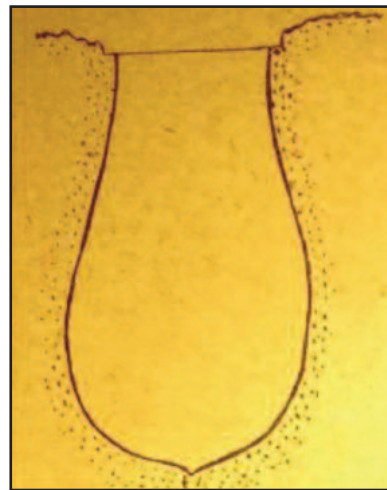
Ήταν ο πατέρας του Αθανασίου Ιατρίδη, ζωγράφου, πού έλαβε το όνομα Ιατρίδης, λόγω ίσως του οικογενειακού επαγγέλματος.

Στα 1814 εκδηλώθηκε μεγάλη επιδημία πανούκλας, στην περιφέρεια Πατρατζικίου, όπου ανήκε και το Καρπενήσι, κατά την οποία, απέθανε και ο ιατρός Δημήτριος Καρούσος, ο οποίος είχε γίνει γνωστός τοπικά, για τα διάσημα γιατρικά του, παντός καιρού και διά πάσαν νόσον.

Τα ονόμαζε κόνιν και δρολάπιν, αγνώστων συστατικών και συνθέσεως.

Ο φίλος του, Δεσπότης Νέων Πατρών Πολύκαρπος, λόγιος και ποιητής, αλλά καλοφαγάς και διάσημος πότης, πού δεν απέφευγε τις ηδονές του επαρχιακού βίου, φοβούμενος την λοιμική, από τα λύματα του τουρκογενούς περιγύρου, εγκατέλειψε την Υπάτη και απευθύνθηκε βορειότερα, στην Κάψη Τυμφρηστού, για τον αέρα του βουνού, αλλά αρρώστησε, και, εκεί και τού έγραψε, να τού στείλει, όχι πια τέτοια φάρμακα, αλλά κρασί ανέρωτο.....τον μάλιστα ανομίλον οίνον και αυστηρόν όν η Εκάβη, πολέμους αγώσει καμόντι Έκτορι επεδίδου, εις ανάρρωσιν... ενταύθα γαρ πάντα εκπεφάυλισται και ηχρείωται τα τοιαύτα, όλως ουδόλως είσι...

Η αναφορά στο χωριό Κάψη, η πανούκλα, αλλά κυρίως η επιστολή του Ιεράρχου Υπάτης Πολυκάρπου, απευθύνεται στον Ιατρό Δημήτριο

Ο οίνος έχει πανάρχαια ιστορία, όπως και η παρασκευή του, από το γλεύκος στην τελική του μορφή, μεσολαβούν αρκετά στάδια.

Από τα πιο παλιά τουλάχιστον ήταν, αυτά τα μεγάλα βαρέλια, πού τα ονόμαζαν "τραπεζονίες" ίσως από το σχήμα (τραπεζοειδές με στρογγυλή βάση).

Εκεί έριχναν τον μούστο, μαζί με τα τσάμπουρα και κατά τόπους, μυρτιά, κεδρομηλα, ρετσίνα κωνοφόρων κ.α. και άφηναν να γίνει η ζύμωση.

Στην Ελάτεια, στην οικία Κρίτσα (1864) υπήρχε στο Κατώι κατασκευή, επιχρισμένη με κουρασάνι, σε σχήμα κάτω πιεσμένης φιάλης, με στενό λαιμό, από όπου, η άντληση τού οίνου, γινόταν με ειδικό σκεύος.

Καρούσο, με άψογα βαθιά Ελληνικά, ομηρικά θα έλεγε κανείς, με την βεβαιότητα ότι γίνεται αντιληπτός.

Αυτό δείχνει το πνευματικό επίπεδο της περιοχής, ποιοί ήταν αυτοί που κράτησαν, αυτοί ήσαν, ζωντανή την γλώσσα και την πατρίδα, τα σκοτεινά χρόνια, πού αλάστορες επιδρομές, αλώνιζαν τον χώρο, χωρίς να αλώσουν την Ελλάδα, αλλά αφήνοντας τα πενιχρά τους ίχνη, σποράδην σε τοπωνύμια και αντικείμενα, άνευ σημασίας, χάρις δε αυτών, των εκπληκτικών πνευματικών ηγετών, των οποίων προσκυνούμε την μνήμη, το Έθνος των Ελλήνων παρέμεινε εν ζωή.

Επίσης με την επιστολή βεβαιώνεται η έλλειψη και η νοθεία βασικών αγαθών, πού συνήθως ακολουθούσαν τις επιδημίες, λοιμικές, επιζωοτίες και θεομηνίες.

Αυτά είναι ψηφίδες ιστορίας, χρήσιμες στους ερευνητές, αφιερωμένες στους πολλούς φίλους, φιλόστορες της περιοχής και ιδιαίτερα στον φίλτατο κ. Τάκη Ευθυμίου, την ευρηματική, σπανιότατη λέξη "ανομιλος", πού αποτελεί και την επιτομή ενός λησμονημένου γλωσσικού θησαυρού.

Στο βιογραφικό σημείωμα του Αθανασίου Ιατρίδη, τού Γ. Φαρμακίδη 1960, αναφέρονται οι ενδιαφέρουσες αυτές και άλλες πληροφορίες.

www.lamiakos-typos.gr

Η καθημερινή σας έγκυρη online ενημέρωση